

Норми щодо імплементації Плану дій BEPS були включені до законопроекту від 30.08.2019 № 1210 «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо вдосконалення адміністрування податків, усунення технічних та логічних неузгодженостей у податковому законодавстві».

Завдяки впровадженню плану BEPS в Україні іноземні контрагенти набагато активніше співпрацюватимуть з українськими компаніями із запровадженням в нашої державі більш жорстких правил уникнення від оподаткування. Таким чином, українському бізнесу необхідно навчитися працювати за прозорими правилами, що допоможе залучати іноземних інвесторів та розвиватися навіть активніше, ніж до моменту запровадження Плану BEPS.

Література:

1. <https://www.oecd.org/tax/beps/>
2. https://en.wikipedia.org/wiki/Base_erosion_and_profit_shifting
3. <https://www.pwc.com/gx/en/services/tax/tax-policy-administration/beps.html>
4. <https://www.smartsolutions.ua/chto-takoe-beps-i-ego-vliyanie-na-mezhdunarodnyj-biznes>

Олієвська М.

к.е.н., доцент, докторант

ДННУ «Академія фінансового управління»

МЕЙНСТРИМИ ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В СФЕРІ ОСВІТИ

Основою сталого розвитку є отримання освіти. Окрім покращення якості життя, розширення можливостей молоді, доступ до інклюзивної якісної освіти створює можливості та інструменти, необхідні для розробки інноваційних рішень найбільших світових проблем в умовах глобальної нестабільності.

Незважаючи на те, що країнами досягнуто значного прогресу у таких напрямках як розширення доступу до освіти на всіх рівнях; збільшення рівня зарахування до шкіл, особливо для жінок та дівчат; формування необхідних навиків, станом на кінець 2019 року у світі понад 265 мільйонів дітей залишаються поза школою; окремим дітям не вистачає базових навичок читання та математики; відносно мало країн досягли гендерної рівності в освіті і на ринку праці. У глобальному масштабі існує невідповідність між освітніми системами та навичками, які потрібні на ринку праці у XXI столітті. Як результат, молодь у момент завершення навчання, не володіє навичками, необхідними для ведення успішного та продуктивного життя [3].

Причинами неякісної освіти є недостатність фінансування та неефективне використання фінансових ресурсів, відсутність підготовлених вчителів, незадовільні умови навчання, що спонукає усіх економічних суб'єктів (органи державної влади, органи місцевого самоврядування, суб'єктів господарювання та домогосподарств) проявляти ініціативи щодо комерціалізації діяльності, розширення співпраці.

Однією з форм співпраці є публічно-приватне партнерство, тобто співробітництво між державою, територіальними громадами в особі відповідних державних органів та юридичними особами, на основі таких принципів як рівність державних та приватних партнерів; заборона дискримінації прав партнерів; узгодження інтересів державних та приватних партнерів з метою отримання взаємної вигоди; забезпечення вищої ефективності діяльності, ніж у разі здійснення такої діяльності державним партнером

без залучення приватного партнера; справедливий розподіл між державним та приватним партнерами ризиків [2]. І відповідно до законодавства, однією із сфер застосування публічно-приватного партнерства є надання освітніх послуг.

В Україні з метою системного, конструктивного та взаємовигідного співробітництва для забезпечення високої якості професійної підготовки кадрів, залучення додаткових ресурсів для розвитку професійної освіти та її орієнтації на сучасні технічні й технологічні умови, Міністерством освіти та науки визначено основні напрями співпраці з суб'єктами господарювання, зокрема:

1. Організаційні мейнстрими публічно-приватного партнерства: підготовка пропозицій щодо реформування системи професійної освіти та створення професійних та освітніх стандартів; надання консультативної допомоги з питань, що мають спільний інтерес; участь у спільних заходах: конкурсах, виставках, конференціях, круглих столах тощо; розробка механізмів забезпечення випускників професійно-технічних і вищих навчальних закладів робочими місцями на підприємствах; розробка пропозицій щодо сумісного надання випускникам професійних кваліфікацій роботодавцями і навчальними закладами; забезпечення практичної підготовки учнів професійно-технічних, студентів вищих навчальних закладів та стажування викладачів професійно-теоретичної підготовки, майстрів виробничого навчання на базових підприємствах; взаємне поширення інформації з питань, що стосуються розвитку професійної освіти і підготовки кадрів для будівництва, рекламування та популяризація в засобах масової інформації, своїх web-ресурсах.

2. Фінансові мейнстрими публічно-приватного партнерства: закріплення великих організацій за професійно-технічними і вищими навчальними закладами для надання шефської (у тому числі фінансової) допомоги; запровадження виплати підприємствами та організаціями галузевих, іменних стипендій кращим учням, студентам професійно-технічних і вищих навчальних закладів; надання підприємствами та організаціями допомоги в утриманні та розвитку матеріально-технічної бази професійно-технічних і вищих навчальних закладів; запровадження підприємствами та організаціями матеріального і морального стимулювання викладачів професійно-теоретичної підготовки та майстрів виробничого навчання професійно-технічних і вищих навчальних закладів [1].

На наш погляд, в умовах зміни природи праці та з метою сприяння поступальному та сталому економічному зростанню, повній і продуктивній зайнятості та гідній праці для всіх, якісній освіті [4] варто і надалі розвивати публічно-приватне партнерство в освіті як інструмент залучення інвестицій до державного бюджету для стимулювання розвитку освіти.

Ефективна взаємодія партнерів в освіті забезпечить мобілізацію фінансових ресурсів в освіті, залишаючи контролюючу та регулюю роль за державою (диверсифікація джерел фінансування); створить передумови комерціалізації освіти, модернізації технологій навчання, розбудови дослідницької інфраструктури, входження до стратегічних альянсів і партнерств, участі закладів освіти в спільних із промисловими підприємствами проектах тощо, що в цілому забезпечить підготовку фахівців, відповідно до потреб ринку праці та з урахуванням зміни природи самої праці.

Література:

1. Державно-приватне партнерство. Офіційний сайт Міністерства освіти і науки України. URL: <https://mon.gov.ua/ua/osvita/profesijnotechnichna-osvita/derzhavno-privatne-partnerstvo> (дата звернення: 27.02.2020).
2. Про державно-приватне партнерство. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2010, № 40, ст.524. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17> (дата звернення: 27.02.2020).
3. Sustainable Development Goals. URL: <https://www.un.org/sustainabledevelopment/education/> (дата звернення: 26.02.2020).
4. Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development. URL: https://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=A/RES/70/1&Lang=E (дата звернення: 26.02.2020).

Ольховікова І.О.

«Фінанси і кредит», 6 курс

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

Науковий керівник – д. е. н., професор кафедри фінансів Тимченко О.М.

АКЦИЗНИЙ ПОДАТОК ТА ЙОГО ЗНАЧЕННЯ У СИСТЕМІ ОПОДАТКУВАННЯ СПОЖИВАННЯ В УКРАЇНІ

Акциз – це «державна націнка» на ті товари, від яких людині важко відмовитися. Саме через низьку еластичність підакцизних товарів, акциз дуже часто використовують як джерело миттєвого вирішення бюджетних проблем. Акцизний податок має також значний регулюючий потенціал. Шляхом зміни ставок та введення пільг на товари не першої необхідності здійснюється вплив на обсяги їх споживання. Особливої уваги цей факт набуває у питаннях споживання шкідливих для здоров'я товарів – алкоголю та тютюну. Найпоширенішими підакцизними товарами у світі є алкоголь, вино, пиво, сигарети, тютюн, бензин, дизельне паливо. Тому, при здійсненні політики регулювання ставок акцизів, виникають ризики, як економічного так і соціального характеру, тому слід проаналізувати основні з них.

Акцизний податок посідає друге місце серед податків на споживання. В умовах сучасного економічного середовища України проблема вдосконалення ефективного адміністрування акцизного податку є досить актуальною, що підтверджується рівнем тіньового обігу підакцизних товарів і наявними диспропорціями між регулюючою і фіскальною складовою цього податку. З точки зору впливу на формування дохідної частини бюджету, акцизний податок є одним із найбільш ризикових податків [1].

Однією з основних втрат бюджету від ненадходження акцизного податку є значний обсяг нелегального виробництва та обігу спирту, алкогольних напоїв та тютюнових виробів, внаслідок чого відбувається відтік грошових коштів до тіньового сектора економіки. Іншими причинами ненадходження акцизного податку до бюджету є: декларування товарів на фіктивні фірми; ввезення підакцизних товарів поза митним контролем; здійснення фіктивного експорту підакцизних товарів; переміщення товарів з фіктивними документами; заниження митної вартості імпортованих товарів; використання підроблених марок акцизного податку та ін. Особливу увагу слід звернути на вдосконалення режиму виробництва та обігу спеціальних марок акцизного податку, оскільки ця проблема і досі залишається невирішеною попри намагання посилити ефективність використання акцизних марок в Україні. Особливо гостро це проявляється при ввезенні на митну територію України імпортованих алкогольних напоїв і тютюнових